

— НАША СИЛА В НАС СЇМЯХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТІ

VETERANS NEWS

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

— РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ —

АДРЕСА: BOX 2191. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Р.к II. Ч. 7. 30. ЛИПНЯ 1931.

WINNIPEG, MAN., JULY 30th. 1931. VOL. II. No. 7.

Мирність та Угодовство чи Активізм

Ширше українське канадійське громадянство, яке читає українські часописи чи часописи, від якогось часу є кормлене такими статтями, що навіть цілком на боці стоячому глядачеві мусить прийти на думку питання: Яку ціль мають ті статті? Чи вони суть справді диктовані високим патріотизмом, чи суть писані з метою, яка лежить поза рамками звичайних собі читачів, чи суть диктовані злобою, чи о-статочню суть звичайною писаниною, яка є довершенням знаного нам так добре безглуздя. Всіляко можна глядіти на ті (звичайно на редакторській сторінці поміщені) статті і їх появу собі пояснювати, — все-ж таки читаємо в останніх часах такі "статті", котрих появу звичайний смертельник зі здоровим розумом ніяк пояснити собі не може. А не могучи пояснити собі цього — може і має право висловити свою думку відносно тих, на редакторській сторінці поміщених статей. Мова йде про наші національні часописи.

Одна українська часопись, за якою стоїть навіть політична група чи партія, по-зволнила зганити добре, та ще ліпше вис-

міяти тих Українців, котрі називають угодовщиною її властивою назвою себто хунівством, а боягуство, тремтіння "за своє "я", або за свою посаду чи там становище ко називають "мирністю". Себто ця часопись виступила проти українського революційного ділання на Західних Землях України — проти УВО. Колиж проти нашої революційної організації пишуть поляки чи большевики, або до них подібні, — то річ, до якої ми привикли. Але коли таке саме пише наша українська національна преса і то з одним і виключним патентом на патріотизм — то річ трошки більш-менш не зрозуміла, дивна і загадочна.

Если хтось добачує якісь похибки УВО, може зробити завваги на відповіднім місці. Оскільки завваги суть оправдані ніхто не буде мати нічого проти цього і похибки будуть усунені. Однак, коли хтось в ворожий і зловний спосіб починає писати на сторінках української преси проти УВО, роблячи це або на основі свого дитячого розуміння або злоби і старається УВО, одинокую активну військову підпольну орга-

STRILOCKI VISTY — VETERANS NEWS

A monthly Journal Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada

155 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And Printed by the People's Press Co.

/ at 155 McGregor St. Winnipeg, Man.

Річна передплата \$1.00 — Поодинокое число 10 центів.

нізацію, осмішити в очах українського громадянства Канади і викликати зневіру до проводу і самої організації, — то стає це загадочним... Бо до чого такі писання зміряють? Чи не до обнищення значіння і остаточного припинення діяльності УВО? Коли-ж так, то кому вийде це на руку? Кожний здорово думаючий український патріот мусить сказати, що це вийде на руку полякам. Бож поляки стараються вже роками зліквідувати УВО, і вже кілька разів славно-явно проголошували, що УВО зліквідоване. А воно все знова за якийсь час з'явиться. Поляки знова каженуть. Тепер-же крім поляків. 3-го і "наших" з 2-го Інтернаціоналу — знайшлися ще такі свої власні Українці - Націоналісти. Воно справді незрозуміле... Бо або хтось хоче миритися — жити в згоді з вогором, щобто бути рабами завойовників, або вести бій з завойовником аж до остаточної перемоги. Тут може бути лиш так поставлене питання.

Або мир - угодовщина і рабство цілих поколінь, або бій і своя вільна держава. Іншого виходу не має, бо наша історія дала нам много доказів, що лях і москаль це ті наші сусіди, які коштом українського народу живилися цілі століття і які хотять ще живитися довгі століття.

Ніколи не здобудемо своєї держави, коли погодимося на охляпні зі стола пануючої нації, щобто ляхської або московської, а певно здобудемо її, коли всі і то найменша дитина будуть вірити в себе і свої сили й віддадуть себе в слушний час в офіру на жертвеннику свого народу. Лях і москаль суть історичними нашими ворогами і про

те про мирність і угоду з ними може говорити людина або група короткозоря. Дорога активної боротьби є затьняна, вимагає багато жертв і крові — дорога миру - угодовщини є легка і вигідна. Котра з тих доріг є тою, що дасть волю нашому народові?

Закиди, що мовляв члени УВО не вміють навіть задержати тайни (котра є основою кожної підпольної організації) і що польська поліція вже за кілька днів все знає, що команда УВО зарядила (пр. назначення наступника команданта краевого УВО на місце сот. Головінського) — не видержують ніякої критики. Чи можуть ті, котрих так дуже болять ця "зрада тайності" подати хоча одну з підпольних організацій, які колинебудь існували, або існують — де небуло зрадників або провокаторів таки "своїх власних"? А спеціально у нас Українців, де тільки знаходиться підлоті, підкупства, лизунства хрунівства і т. д. А хто-ж тому винен, що такий процент продажних і тайно-любних людей знаходиться серед нашого народу і то поза підпольними організаціями? Перебіжить вдруге нашу історію, а знайдете таких випадків дуже багато. Або з сучасности примір. Провід одної політичної групи посилав строго довіроче письмо до другої політичної групи. І все гаразд. Аж нараз провід, котрий вислав се "строго довіроче" письмо сю тайну, видрукковує се "строго довіроче письмо і розсилає усім своїм "довірочним", а ці пересилають своїм "довірочним", ну і вкінці виходить "лиш баба і ціла громада". Колиж такі "баби" суть в провадах політичних груп, то

що-ж говорити про рядовиків, котрі серед тортур вогворюють те, що знають і порушують тайну.

В загаданій статті пишеться і захвалюється новий для Українців спосіб боротьби, іменню бойкот. Нічо, мовляв, нема над бойкот. А те, що робить УВО, це "дитиняча забавка", це діти, це молодики і т.д. це все нич не варта. Навіть колиб була можливість Українцям перевести бойкот всего, що є витвором польських рук чи польської держави—то думаємо булоб в першій мірі на місці заки кинеться таку "нову геніяльну" думку, перевірити чи Український нарід вже підготовлений, що мігб масово, одноцільно приступити до бойкоту. Хтоб мав взяти акцію в руки і започаткувати бойкот, коли одиноку на шу тайну організацію, поборується і старається проти неї настроїти уми ширшого укаїнського громадянства. Чи може творити нову революційно-бойкотовську організацію за океаном і казати тим в Краю що і як вони мають бойкотувати. Поширювання таких кличів виглядає так, що мовляв, знищимо довіря до УВО, а потім то вже щось нового повстане саме від себе там в Краю ну і всі піchnуть бойкотувати. Чи нарід як маса є зріла до бойкоту, чи є що бойкотувати, це питання менше важні. Ідея "бойкоту" мовляв, є добра і треба знищити те що є, а творити щось нове... Прочитати собі тут в затишній Канаді історію визвольних борб Ірляндців чи Індіців - а перевести це в практиці в українського народа це має таку спільність як "чоловік на землі і місця". Глибокий патріотизм, пожертвування, посвяту нації як одної цілости не створюється за кілька хвиль чи років. Загадані прикмети знаходяться з першу серед вибранців - оди ниць народу. Вони і лиш вони своїм самопожертвуванням дають віір народови, вчатъ його патріотизму, посвяти і доперва по довгих змаганнях, по трупах богато офір-жертв, нарід приходить до стадії, котра позваляє припускати, що слушний час до широко розгалуженої акції вже дозрів.

Сььогодні ці вибранці, ці одиниці, котрим жертва життя не тяжка — це бойовики УВО, котрі діло зробили і діло будуть чинити. Вони суть тими піонерами, котрі підготовляють нарід до пожертвування, і до чину, хочби і масового бойкоту попри збройну боротьбу.

Відносно бойкоту належно замітити слідуюче:

Бойкот товарів є одним з многих помічних засобів боротьби. Українці в Старому Краю, сєйчас по програній війні кинулись до праці в метою унезалежитися від ворога. Кооперативи споживчі, молочарські і прочі множилися скоро через що нарід робився незалежним від ворога, ставав економічно самостійнішим і так творився неспостережено бойкот ворожих посередників, а частинно і їх продуктів. Бо щоби бойкотувати якийсь товар - виробок, треба мати свій власний товар. А чи у нас є свої фабрики? Клич до будовання своїх підприємств є безпосередно звязаний з бойкотом чужих підприємств, і в своїх наслідках мусить до цього довести. Другий клич, який край кинув, це бойкот горівки. Коли вже хтось говорить про бойкот, то повинен мати якусь основу до цього — а не брати за примір якусь крапну цілком відмінну від нашої і давати "раду" — мовляв робіть так як Ірляндці чи Індіці. Є річею самозрозумілою і,прожадною, щоб загалом увесь гріш українського народу в Краю переходив до українських рук, а тим самим треба бойкоту не лиш польських а загалом всіх неукраїнських виробів. Українських виробів сььогодні майже нема і треба щойно їх створити. Ми за тим, щоб в Канаді і Америці не лише складати визвольний фонд, який би жужито на визвольні справи, але також щоби Українці в Канаді і Америці створили відповідну фінансову інституцію, якаби помогла Краєви у вибудуванню власного українського промислу. Та фінансова інституція повинна опиратися на строги торговельних основах.

Те, що сььогодні Український Нарід дає

Полякам, є податок і рекрут. Рехай хтось з Українців попробує збойкотувати польський податок і рекрута, то є не дати податку і не йти до польського війська. В Галичині і на Волині є досить поляків і жидаів, які на ліцитації господарств наших людей викупляють українську землю. Поляки від давніх часів лише на це ждуть. Зовсім інші обставини були у Ірландців, де англійські лорди мали великі посілости і рентували їх Ірландцям. В Ірландії не було людей охочих працювати на землі на місці тих, що не платили ренти і могли бути усунені з землі, а тому такий бойкот був болючий. При тій неправдою є, щоби Ірландці не вели збройної боротьби проти Англіїців. Там йшла збройна боротьба цілі десятки літ. До Ірландії приходила амуніція і збройя для тайної ірландської організації цілими кораблями і вистарчить прочитати часопис з часів ірландської боротьби, щоби переконатися про правдивість цих слів, бо в тих часописах знаходяться вістки про конфіскацію збройя і амуніції прибережною англійською сторожею. Бій йшов по улицах міст, по хатах, — люде не могли спати від частих розриків бомб, машинових крісів, ревізій, та щоби людські нерви відказували послузі. А треба знати, що ця збройна боротьба зачалася від способу, який сьогодні уживає УВО. В пізніших часах, коли вишколились люде і привикли до дисципліни, коли винищили угодовців і всяких своїх хунів, та боротьба розвинулася до нечуванних розмірів. При кінці вона виглядала майже на правильну війну межи англійським військом і поліцією, а ірландською військовою тайною організацією.

Історія ірландської революції. багато нас учи. Велике діло було-б, коли-б Українці потрапили такими самими методами вести війну проти своїх ворогів. На жаль наш нарід ще не дійшов до таких заключень до яких були дійшли Ірландці в часі їх визвольної революційної боротьби. Вони не лише збройними виступами здобували собі свободу, але також і загаль-

ним бойкотом. Ірландський нарід був вихований такими світлими одиницями, які вмирили на барикадах за волю Ірландії. Цей нарід, подивляючи своїх революціонерів спершу помагав їм в дрібних потребах і пригодах — потім став їм помагати бойкотом. А як у нас? У нас ті, що розпинаються за нарід, вештаються вічно серед нього і пускають своє жало на нашу революційну організацію кажучи: "Не помагайте їм, це дітваки, яких зарево палаючого стіжка тішить, це діти, котрі плачуть в суді — це ті, що принесли на наш нарід тяжку польську руку у виді "паціфікації". На тих "молодиках" лежить відвільність за ті всі побої і за знищення українського майна. Геть з ними. Вони нічого не зробили, вони лиш полякам помогли ще гірше знущатися над українським народом. Який їх білянє сього дня? Що зискали Українці? Хита те, що мали приємність дивитися як польські стіжки горіли".

Ось так говорять наші "головачі" про наших революціонерів. Вже в тому порівнанню хай читаючий сам собі дасть відповідь — хто краще чинив, чи Ірландці, чи Українці, коли йде мова про відношення ся чи то осіб приватних, чи осіб, котрі заступають якісь групи чи партії, — до революційної чинности.

Канадійські Шульгини і Шелухини не перевелися і починають свої колоди кидати. Однак сильна стихія українських широких мас так в краю, як і на імїграції йде мимо них. Велике діло буде чинитися без них і навіть проти їх волі. Ще більше завзяття і праці треба нині — бо крім зовнішнього ворога з'являється свій вишній, котрий небезпечніший чим явний зовнішній ворог.

Так, як Ірландці вибороли собі свободу збройною боротьбою помагаючи собі бойкотом, так само і ми Українці можемо на шу державу збудувати в першій мірі збройною силою, а як помічним ередством може бути бойкот дуже корисний. Ірландцям легко приходилося вести затяж-

ну боротьбу з ворогом, бо їх люди в Америці і Канаді творили фонди і підпомагали борючихся революціонерів.

А як в нас?

А. Завш.

ЗГИНЕ ВОРОГ НАШ МОСКАЛЬ І ЛЯХ.

Чути зойки від тортурів
На українських землях,
Видно зарева сіл - хуторів,
А все те робить москаль та лях.

Нищить він без пощади
Все, що в хатах чи на полях,
Вандалів держачись засади
Що забрати годі, то палить в опнях.

Грабить, палить та катує,
Стони чути, що аж жах,
Серед зарева пірує
Ворог наш москаль та лях.

Людей, що ізза розуму й освіти
Провідниками стали в народі очах,
Тих найбільше велить він бити,
Бо перед ними він чує страх.

Один їх на Сибір засилає,
Щоби гинули на соловецьких островах,
Другий недобитих в тюрми саджає,
Коли-ж раз згине ворог наш москаль та лях?

Тут паний улан до бестям
За накрадене майно,
Соромом вкриває на очах мами
Дочки невинної чоло.

Там клятий шпиг чрезвычайки
Насолоду чує в людських болях,
Єдину свою роботу веде потайки,
Проклятий будь наш ворог москаль та лях.

Як колись Нерон, нелюдський цар
Римлян
Впивався розкошию на вид мук
І всіх йому немилих Християн
Живцем палив, або кидав на жир
звірюк

Так нині робить Пінсудський — Стадін
Верховні кати в своїх краях
Білої і червоної краски Каїн
Оба брати, оден москаль, а другий лях

Та ворог лютий одно забуває,
Що утиск, гнет і тортури
Лицарського духа не вбиває
І не зродить все те народу покори.

Лиш поможе йому вбити свари-крамоли
І злучити велиття сили в рядах,
Та повести у визвольній бій побіди,
Щоб згинув ворог наш москаль та лях.

Судбури, в січні 1931 р.

Б. Г. САМОСТІЙНІСТЬ І СОБОРНІСТЬ

«Самостійність і Соборність! Які горді й прекрасні слова! Шлях для безлічі поколінь!

Але чи не є оті прекрасні слова в нас сьогодні мертвою схемою? Чи не стали свого роду уніформою, що прикриває внутрішню порожнечу єтичності? Чи не стали вони своєрідною словесною формулою, "кондітіо сіне ква нон" для кожного, хто хоче сьогодні виступити в ролях громадянина — політичного діяча, своєрідним пашпортом чи свідоцтвом "політичної благонадійності", що ніби дає якісь права, але не зобов'язує?

І приходиться сказати, що раніше, коли ще не витворено цієї формули, коли ще не оформлені розумом, але відчуті серцем, ці гасла оберталися буйним чином, творили дива.

Ось 2/12 Жовтня/Октября/ 1656 р. на соймі в Чигирині "всі полковники, осавули й сотники складали собі взаємно, проміж себе, присягу, що коли хто nebude на них наступатиме, то вони проти того ворога всі, як один муж, разом сторожити будуть". І самостійницький і соборницький елементи тут яскраво виявлені в чині. Але це давно призабулось....

І ось під час останнього визвольного ру-

ху молодь, не ті, що тоді "політику" робили, поділяючи вже й тоді ризи, а саме молодь, серцем відчувши оті гасла, творить дива й своїм буйним чином фактично витворює цю формулу й зброєю та кровю своєю вписує її на сторінках Історії.

І ось ми тепер перед завданням уже не витворювати ту формулу досвідним шляхом, а передану нам, як заповіт нашіми попередниками, здійснювати.

Як же ж зреалізувати той заповіт? Коли він набере реальних форм? Тоді, коли та суха розумова формула обросте м'язами й набрякне бурхливою кров'ю, себто тоді, коли зі скостенілого слова схеми стане вона словом-чином, що його поїдє серцем носив Тарас Шевченко. Самостійність і Соборність можна зреалізувати не орієнтаціями, не пертрактаціями, не ситуаціями, чи ще там якими махінаціями, а лише тоді, коли певна скількість одиниць безмежно відданих і вірних особисто в своєму власному житті їм гаслам, пірнуть за собою наші багатоміліонові маси, запалять їх своїм непереможним прагненням гасла ті всенародно здійснити, а рівночасно скують ті маси послухом та дисципліною.

Проти такого зриву сили нема.

Але без цього це все буде або авантура амбітних отаманів, або бунт рабів, завжди наперед засуджений на невдачу.

Одже проблема Самостійності і Соборності Українського Народу—це проблема Самостійності і Соборності Української провідної верстви, це проблема Самостійності і Соборності поодиноких його членів у їх особистому житті.

І доки в нас на провідних місцях будуть Ісави, фарисеї, книжники, Петри, що не профуджували всіх своїх пілнів/перебування їх на чолі з показником вартості їх виборців/, доти про державну Самостійність не може бути і мови. Доти, поки кожний, хто хоче вести і в найдрібніших виявах свого щоденного життя не буде самостійним і незалежним.

Те саме й з Соборністю.

Чи можна сьогодні зібрати соборно українські землі, такі різні культурно й історією, коли ми не можемо соборно зеднати для найпотрібнішої акції кілька соток українських інтелегентів. Не можемо, бо ми не соборно думаємо й відчуваємо. Для прикладу, чи можна балакати про державну Соборність, коли звичайну мінімальну (не максимальну) етичну вимогу соборно застосувати не здібні, застосовуючи її звичайно дуже завзято до своїх групових супротивників, але до своїх крий Боже бо вони...."свої".

Поки не переборемо в собі розуміння політичного співжиття, як "Україна - це я", доти Соборність буде побожним бажанням, мертвою формулою, а то й гірше фальшованною розмінною монетою політичних "комбінацій".

Шляхи до реалізації Самостійності і Соборності йдуть через Самостійність і Соборність нашої провідної верстви і її кожного окремого члена.

Інакших шляхів нема!

На наших очах відбувались величезні події, а ще більші на черзі. Такі часи вимагають великих характерів, а не ловчих і "політичних" махерів. І чи здають собі справу ті, які пишуть на своєму прапорі "Самостійність і Соборність" що це значить? Чи розуміють вони всю велич поставленої проблеми? Чи розуміють, що реалізація цієї проблеми означає поставлення шкереберть рівноваги Європи? Чи розуміють вони всю велич завдань світового характеру, що їх має сповнити Україна?

Коли розуміють, то хай тоді зрозуміють що велич проблеми вимагає особистої духової величчї тих, хто її здійснити прагне!

А тоді... тоді й Савли в Павлів обернуться.

**Збирайте жертви на ВИЗВОЛЬНИЙ
ФОНД РІДНОГО КРАЮ.**

Хто бачає волі Рідному Краєви, той помагає йому морально і матеріально.

Одно Питання Міжнародного Права

(Переклад із женецького "Бюлетін Інформейшн Українців").

Примітка редакції Бюлетеню: Бажаючи кинути трохи світла на пекучу справу українських територій окупованих Польщею, редакція звернулася до проф. Бан-Овербека з Женецького університету в справі правної сторони того питання. Во на рада, що має можливість подати своїм читачам результати правничих досліджень, які вона мала нагоду дістати від видатного спеціаліста в області міжнародного права, суто ставляючи їх в історичними фактами та актуальною дійсністю.

Зусилля дипломатії та права стремлять від початку європейської завірюхи — навіть світової — до організації та консолідації миру, зусилля яких потреба виявляється все більш та більш пекучою в контакті з політичною, соціальною та економічною дійсністю. Світ все більш та більш починає розуміти недосконалість дипломатичної праці після воєнних трактатів. Поруч з органічними хибамі сучасного статуту Європи є другі причини зла від яких терпить значна частина наших сучасників: це довільні зміни певних клявуль та надмір певних нахилів, які містяться в мирових трактатах. Наслідки, які з цього повстають, мають бути найтяжчі, бо вони ведуть до анархії та створюють небезпечні для порядку та для миру ситуації.

Одна з тих ситуацій є безперечно в сучасний мент положення Східної Галичини, українського краю відданого польській державі.

Події останніх місяців — грабунки та масакри української людности віддані під суверенність Польщі — хвилювали цивілізований світ і бесторонні та авторитетні протести були відповіддю на трагічні події. Як що вірити пресі та урядовим представникам уряду та польських полі-

тичних кол (міністер Складковскі, заступник голови урядового бльоку п. Голуфко) становище Східної Галичини в місяці вересні 30 року було таке, що слід було сподіватися громадянської війни чи скорше повстання.

Який є політичний стан Східної Галичини. Її статут тепер є передбачений постановою ради Амбасадорів, 15 березня 1923 року.

Проте попередня історія уявляє справжній інтерес: Україна — етнічна одиниця доказала в своїй історичній минулості, що вона може реалізувати всі елементи які створюють державу в точному розумінню міжнародного права. Поділена протягом 19 століття Україна реконститувала ся як незалежна держава після революції та упадку двох імперій. 21 січня 1918 р. незалежність України була проголошена в Києві. Першого листопада Західня Українська Республіка утворилась на територіях при належних колись Австро Угорщині й 21-го січня 1919 вона реалізувала своє об'єднання з Українською Народною Республікою.

Після того як повстав збройний конфлікт між Україною та Польщею, відносини польсько - українські стали предметом обговорення союзних держав. Українська Республіка подала багато нот на мирову конференцію після того як президент Вилсон 17 березня 1919 р. виложив свою думку, що Україна матиме довіря до доброї волі союзних урядів для вирішення незгоди з приводу Східної Галичини" (лист адресований до Д-ра Панейка).

Як наслідок цих подій дослідження яких завелоб нас загато далеко, Найвища Рада актом датованим 25 червнем 1919 р. дозволила окупацію Східної Галичини польським військом, без того, щоб цей крок преодолував дальший політичний статут. Видаючи цей акт, Найвища Рада передбачала, що польський уряд буде

вповноважений встановити цивільне управління в Східній Галичині після підписання Союзними та Заприязненими державами договору клявузую якою мають затримати оскільки можливо автономію України так само як політичні, релігійні, та, особисті свободи її мешканців" (пункт 3 постанови 25 червня 1919 р.)

Дійсно 20 листопада 1919 р. Найвища Рада виробила проект, що визнавав потребу автономії країни, пропонуючи надати Польщі "мандат на організацію та адміністрацію протягом 25 років частини (нищепоіменованої) колишніх австрійських провінцій Галичини та Буковини, які творити муть автономну територію Східної Галичини, мандат поставлено під контроль Союзу Народів. Цей проект не був зреалізований; питання було відкрите на далі й Східна Галичина була тимчасово залишена під польською окупацією".

Таким чином Союз Народів, відповідаючи на апеляцію Української Національної Ради, міг твердити в своїй постанові 23 лютого 1921 р. що "Польща не одержала мандату встановлювати адміністрацію цієї країни" (Східної Галичини) і що Польща є "де факто" мілітарним окупантом Галичини над якою суверенітет мають держави Антанти. (Арт. 91 Сен. Жерменського трактату.)

Не зважаючи на це констатування Польща приступила до примусового перепису населення примушуючи його визнавати польський суверенітет і приступила до законодавчих виборів до Варшавського союму, зрештою збійкованих українцями, та до насильної бранки рекрутів до польської армії. Нарешті законодавчий орган видав 26 вересня 22 року закон про автономію Східної Галичини неначе вона творила вже частину польської держави в супереч постанові Ради Союзу Народів, яка ствердила що Схід. Галичина є поза кордонами Польщі".

Всі ці акти були цілковито незаконні та суперечні духові та літері постанови Найвищої Ради 25. червня 1919 р. Вони

рівнозначні з чистою анексією територій "Над якими суверенітет мають держави Антанти". Проте поставлені перед докінанням фактом ці держави схилилися перед рішенням, прийнятим Польщею, та уповноважили згідно з арт. 87 п.3, Версальського трактату, Раду Амбасадорів віддати Східну Галичину під суверенітет Польщі, з застереженням певних обов'язків

Які були підстави та дух Ради амбасадорів з 15 березня 1923 р. що віддавала Східну Галичину Польщі? Вони яскраво зафіксовані в точному тексті договорів:

"Уважаючи, що є визнано за Польщею Східну Галичину, етнографічні умови вимагають режиму автономії.

"Уважаючи що трактат підписаний між головними союзниками та заприязненими державами та Польщею 28 червня 1919 р. передбачав для всіх територій, відданих під польський суверенітет, спеціальні гарантії на користь расових, мовних та релігійних меншостей".

Одже ясно виникає з цього тексту, що незалежно від меншистевих гарантій була визнана потреба автономії, яка була предметом, нагадуємо це, постанови Найвищої Ради з 25 червня 1919, предметом проекту виробленого тою самою Радою 20 листопада 1919, і яку польський закон з 26 Березня 1922 р. передбачав назначаючи, що вона "буде заведена максимально через два роки, рахуючи від часу проголошення цього закону."

Понад вісім років минуло з того часу й є вчасно запитати, що є з передбаченими намірами що до автономії? Вони ніколи не були здійснені. Згідно з проголошенням заступника голови польського урядового блоку п. Голуфки, зробленим в соймі 21-го лютого 1931 р. багато законів, які цікавили українців, не були застосовані з тої причини, що вони їх вважають недостатними. Дивний спосіб дивитися на державні справи—він здається споглядом старовинного "ліберум вето". Як що дійсно воно практикується в Польщі, то слід запитати себе чого виконуються закони які

Українці вважають цікавого злими?!

Безперечно відсутність автономії створює порушення політичного статуту, якого бажали держави, які перенесли на Польщу свої суверенні права на Східну Галичину, та відкладає застосування постанови Ради Амбасадорів згідно з принципом "сублята кавза толітур ефектус". Тим більше, що це порушення суперечить праву вільного самовизначення народів, яке лежить в основі трактатів, що відновляють незалежність Польщі і яке багато разів було визнано за українським народом. А саме постановою Найвищої Ради 25-го червня 1919 р. передбачаючи згоду з Польщею специфікує що він буде "побудований на праві вільного самовизначення, яким користуватимуться в остаточному рахунку мешканці Східної Галичини, що до своєї політичної приналежності".

Є очевидним, що питання Східної Галичини має в своїх початках міжнародний характер, бо визначення кордонів було зроблене головними союзними та заприятельними державами в виконанні трактатів якими закінчилась війна й в своїх наслідках, бо вони компромітують справу миру в Європі. Одже слід шукати політичним міжнародним шляхом управління яке дозволило б виправити положення мирними засобами оминаючи всі причини до конфлікту.

Оскільки Союз Народів уповажнений доглядати за виконанням та переведенням в життя міжнародних договорів йому належить знайти вирішення проблеми, яка нас займає. Розглянемо передбачені пактом Союзу Народів постанови на випадок, щоб вирівнати сучасні труднощі, слід пригадати повстання проблеми та звільнити Польщу від обов'язків, які вона прийняла на себе, перебираючи суверенні права що до Східної Галичини.

Ми знаходимо в цьому пакті :

Арт. 3 пр. 3: Збори рішення кожне питання яке поступає в область діяльності Союзу, або яке загрожує світовому миру.

Арт. 4. п. 4: Рада рішення кожне питання, що входить у сферу діяльності Союзу чи загрожує світовому миру.

Арт. 11. п. 2: Крім того проголошено, що кожний член Союзу має право дружним титулом звертати увагу Зборів чи Ради на кожну обставину, що може загрозовувати міжнародним взаїмвідносинам і які в наслідок того, загрожують занепокоїти мир або добру згоду між націями, від яких залежить мир.

Арт. 19 : Збори можуть час від часу запрошувати членів Союзу приступати до нового перегляду трактатів, а також міжнародних ситуацій, утримання яких може небезпечно для світового миру.

З попереднього ми робимо висновки:

1. що компетентними міжнародними організаціями для вирішення питання що нас займає, є Збори чи Рада Союзу Народів.

2. що кожна держава член Союзу має необхідне право звернення до цих компетентних організацій.

3. що Збори можуть урядово уняти ініціативу та розгляд проблеми.

Ми не розглядаємо тут компетенцій постійного міжнародного суду.

Одже всі держави члени Союзу Народів зацікавлені в утриманні миру і порядку на Сході, можуть і повинні спричинитися до того, щоб справа Східної Галичини стала предметом обговорення в організмі Союзу Народів, і щоб вийшло з цього вирішення справедливе і доцільне.

Яке вирішення справи Східної Галичини мусіло би бути прийняте в інтересах миру та згідно зі справедливістю? В даний момент обставини здається не дозволять передбачати остаточного урегулювання, бо поруч з аспектом польсько - українським є аспект ССР—український предмет такої невпевності. Східна країна в формі незалежної республіки творить частину Союзу Соціалістичних радянських Республік. Які підстави думати що цей Союз радянської Росії є лише тимчасовий і що на випадок розкладу більшовицької влади

на Україні слід було-б передбачати, що всі українські землі об'єднаються, що би створити одну незалежну державу? Усподіванні подій слід перевести ~~тимчасове~~ **вирішення**, яке забезпечилоб українським землям відданням під суверенність Польщі, політичні та економічні умови згідні з правом людини та правом національностей. Можна прийняти управління Союзу Народів або державами заступленими в Раді Амбасадорів або якоїсь третьої держави під контролею Союзу Народів у двох останніх альтернативах.

Порівнюючі студії над статутами "суп'єнеріс" які були міжнародно вироблені: Саарські території, Вільного міста Данцига. Меґемля моглиб бути корисні при цій нагоді для видайдення форми відповідної для спеціальних умов Східної Галичини. Їх розвиток виникає в рамок цього експозе, яке фіксує проблему найбільш актуальної пекучої потреби в міжнародній політиці.

І. Н. Павлюк.

СУРМА КЛИЧЕ

Сурма кличе, Сурма грає.
Нас до бою всіх взиває.
Вона кличе без різниці
Всі завязаті одиниці.

На клич Сурми відізнаємся
Новим життям відновімся,
Батьківщина в небезпеці,
Тож відчуємо в своїм серці.

І берімося за діло
Із завязяттям у бій сміло!
За Україну за її волю,
Щоб добути кращу долю.

І не гиньмо ми рабами
Й не єднаймось з ворогами,
Бо вороги нам не щирі
Не хочуть жить з нами в мирі.

А кіхтями випились в тіло
Що аж кровля окніло,
Тож до праці, тож за діло!
За Україну у бій сміло.

ГРЯЗЬ МОСКВИ

Нема вірнішого наймита, як український наймит. Коли за козацьких часів запродався Українець шляхецькій Польщі, або московським царям в минулому, то не було вірнішого слуги одним або другим, а чорнішого зрадника свого народу як за проданих минулих літ. І навіть коли ці пани настановили Українця своїм економом в своїх загарбаних в українського народу маєтках, то чоловіка, котрий виріс, жив і сам на своїй шкірі переніс знушання цих панів, то не було вірнішого слуги для тих панів, а більшого ката для своїх як цей Українець-економ. Український нарід перевів це в пословицю "не дай Боже з хлопа пана" бо цей пан-запроданець, економ чи якуб назву він не носив, придумував найбільше чортівські способи використовувати український нарід в своїм крузі діла: пия і прислужитись своїм панам

Все те не геревелось і нині, лише серед нинішних часів уживають зрадники українського народу інших кличів. Злодій все хоче виправдати своє злодіяство, злочинець все хоче виправдати свій злочин. Однак до такої підлоти як нинішні большевики, ще в українській історії не допускались жадні зрадники українського народу. Їх провідники нині голосять, що роблять ідейну роботу, а в своїм серцю носять юдину зраду, свідомі того що зраджують український нарід. Годі вимагати від пересічного-українського робітника, щоби він критично дивився на справу, але від цього, що береться за провід вимагати цього мусить ся. Бо хіба сліпий може не бачити політики московського інтернаціоналу. Московського інтернаціоналу не тому, що він сидить в Москві, але тому що він веде імперіалістичну московську політику, таку саму як вів царський уряд. На вістрію меча приніс червоний генерал Муравйов владу совітів на Україну, так як на вістрію меча царський уряд приніс був свою владу. Як царі з польськими королями діли-

лись українськими землями в минулому, так республіка совітів поділилась українськими землями з польською республікою в р. 1921. Червоний московський і білий польський диктатори поділились українськими землями і підписали риський договір, заключаючи і запиваючи на бенкеті вічну приязнь на похороннім пирі самостійності України. Та не кінець на тім. Коли по 13 літах червоного і білого терору на українських землях, український національний табір віджив на тільки, що загрожує владі червоного Сталіна на Україні, а білого диктатора Пілсудського в Галичині і на Волині, то вони знова подали собі руки і порозумілись в справі згноблення визвольного руху, а червоний консуль в Польщі Осієнко, дістав окремі припоручення в цім напрямі. Московський інтернаціонал недавно підчинив комуністичну партію Західної України польській варшавській комуністичній партії, щоби думки червоних українських затуманених комуністів під Польщею спрямувати в напрямі лояльності польських комуністів, мовляв ви піддані на віки вічні Польщі, якаб вона не була, біла чи червона.

А говорять доморослі більшовики, що Україні мають ссгодия свою державу Радянську Україну. Так, є назва, а решта все брехня. І та брехня така страшна, що зачинається від самої назви "Радянська". Бо радянська повинно означати таку державу, в якій горожане радять і вирішують свої справи. На ділі всі прикази приходять не від українських горожан, а з Москви. Український нарід радянської України має таку владу, як громада по інших краях. Радянська Україна ніколи не мала свого війська, ані не мала права розпоряджатися своїми прибутками, як податками і другими. Навіть ті малі права, які сразу українська радянська республіка мала, все більше і більше відбирає московський уряд, перебираючи їх в свої руки. Чи не так само робили московські царі? Український нарід обробляє український чорнозем, але український хліб їсть Мос-

каль. А хто бунтується проти цього, для него є Соловецькі острови, Сибір або стенка. Так як гетьмани, що бунтувалися проти російського царського уряду (П. Полуботок і інші) вмирали в московських тюмах — кайданах, так нині вмирають на соловецьких островах, в Сибірі і під стенкою ті Українці, котрі не погоджуються з владою совітської Москви. І прямо не хочеться вірити, як провідники так званих більшовиків і ними ошукані сторонники замикають на те все очі і на все кажуть по старому: "да правильно, так тому і бути". Вірнішого наймита Москви, а страшнішого зрадника Україні не може бути над своїх червоних.

Часті повстання на Україні приписують більшовики тому, що ці люде вирости серед буржуазного оточення, надихались буржуазним воздухом і не розуміють їх. Оце недавно в Харкові, Одесі і по других містах збунтувались такі ті самі комсомолы, яких вже виховав комуністичний учитель і лад, які надихались пролетарським воздухом. Щось то здається до вісників фальшивих заключень доходить більшовики і як так дальше піде, то ці комсомолы, ця надія червоного царя Сталіна самі своїми руками повісять своїх запродавних червоних провідників на шибениці.

Була ріжна неволя на протязі минулих століть. Народи одні нападали на других, забирали приналежників чужих народів в полон та перемінювали їх в своїх невольників. Трафлялось, що сильніший народ перемінювали цілий слабший нарід в своїх рабів. З розвитком торгівлі, коли отворились світові ринки на пшеницю, пануючий клас чи шляхті замало було невольників чужих народів. Вони приступили до закріпощення широких неозброєних мас таки свого народу і завели панщину. Кріпаки були прикуті до панської землі, щоб обробляти її, плекали пшеницю, яку пани продавали за добрі гроші. Се була так звана господарська konieczність середніх віків. Але пригляньмося в чому полягає загалом невольництво? Полягало і полягає

воно в тім, що пануючий нарід чи пан велить сповняти рішучу роботу рабові. Раб чи невільник не має своєї волі. Він мусить сповняти волю свого пана під загрозою строгих кар, а то й смерті. А щож приніс цей прославлений комуністичною бібулою радянський рай на Україні? Він приніс нічого іншого як кріпацтво, але поширив кріпацтво, бо те кріпацтво не обмежується лише на людей прив'язаних до землі, але також до фабрик та загалом до всіх господарських ділянок. Червоний диктатор Сталін проголосив то, що вже до цієї пори практикувалось, спливати робітників від переходження з одного місця на друге, чи зміни одного заняття на друге, хіба що червоний господар так зарядить. В середовищі панщині люди були приковані до землі, хіба що пан розпорядився інакше. В комуністичній панщині робітник прив'язаний до своєї роботи, до землі, до фабрики і загалом до якогось то не було свого заняття, хіба що червоний товариш—на ділі пан—зволить розпорядитись також інакше. Це так звана економічна конечність комуністичного раю. Робітники в цім устрою є лиш тими ма іншими чи звірятами, що мають сповняти роль пануючої класи. Своєї волі вони не мають і не можуть мати. І не диво що прогульковці, які вернули з радянського раю, довірочно говорять своїм найближчим приятелям, що робітничови в радянському раю живеться гірше чим в неволі. Та всяка неволя кінчиться скорше чи пізніше. Не потребає вічно і неволя комуністичної банди на Україні.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ НАСТУП ЧЕРВОНИХ

В УРВістях проголосили червоні провідники (краще московські наймити) зазип до своїх сторонників в Канаді, щоб вертілі в середині і наступали з надвору на українські національні Товариства (Ч.83 з II-го липня б.р.). Як то все змінється тактика. Приказ московської компартії прийшов вже тому півтора року. Ми на пів року наперед повідомили наші Гуртки про

цей приказ з Москви. Прийшов паперовий наступ проти Укр. Стрілецької Громади в Канаді в УРВістях, який мав стільки значіння що брехання пса на місяць. Видали большевики інструкції своїм агентам йти на мешкання до домів де мешкають стрільці вдиратись в члени до Укр. Стрілецької Громади. Працювали на приказ Москви, аж піпірли. А вислід? Вислід той, що де повстав Гурток Укр. Стрілецької Громади, там розсипається большевицька твердиня. Крик большевиків з різних місцевостей в Канаді, розгнівав червоник в Вінніпегу. Тому вони видали наказ генерального наступу на стрільців по цілій Канаді. Скликували мітинги, запевнювали стрільців вияснювати "чорну зраду корупсників".

Старою тайною є, що злодій як втікає, то завжди кричить "лови злодія". Так і червоні московські, українського походження наймити, зрадники українського народу, кричать про зрадників. Та наступ препогоно заломився і то у всіх місцевостях, на всіх мітингах, де прийшли стрільці, а ті, що навіть далісь збаламутити, по таких мітингах плакали як діти і просили прийняти їх в ряди нашої організації.

Але оце приїхав кандидат на будучого червоного комісаря прямо з Москви і привіз нові інструкції. Тому не диво, що проголошується свійний наступ на Укр. Стрілецьку Громаду. Видно, що червоний цар дуже нагнівався і накричав на червоних неуків в Канаді. Видно що кандидат на комісаря з Канади забув сказати Москві, що він тут не має "стенки ані Соловецьких островів", а та стрілецька гидра, ані національні Товариства слів не бояться.

Большевики люблять все відновляти. Відновляють п'ятидівку аж дальше згублять рахунок, а ми в Канаді дальше згубимо рахунок генеральних наступів на національний табір. І цей новий генеральний наступ буде мати такий успіх що вкінці не стане кому наступати, бо їх сто-

ронники також не такі дурні і хоч поволи то все таки прийдуть до розуму.

КРИЗА БЕЗРОБІТТЯ І ДОМОРОСЛІ БОЛЬШЕВИКИ

Користаючи з безробіття, большевики в Канаді стараються поширити невдоволення серед безробітних і пхнути їх на небезпечну дорогу. Приготовлялись вони до цього цілими літами, закладали курси агітаторів в яких вчили як підходити і ви кликувати невдоволення серед других, як підхліблювати їм, як звальювати причини нещастя на других, одним словом як бути демагогами. В останнім часі большевики в Канаді створили навіть так звані "ударні бригади", що мають зблизитися до безробітних на їх мешкання, в парках, на вулицях, словом всюди, де лише можли во і диспути, промовами настроювати їх проти тутешньої влади, проти устрою Канади і уряду з одної сторони, а проти української визвольної ідеї українських на ціоналістичних організацій в Канаді з дру гої сторони. Одним словом завданням ударників є скаламутити воду, щоб в ній большевики могли ловити свою рибу.

Колиби большевики в Канаді були дійсними приятелями робітників, то вони старались би шукати способу направи це го великого нещастя - безробіття. Вони придумували-б способи закладати підприємства, в яких-би безробітні знаходили ро боту. А є багато можливостей повести ро боту в тім напрямі. Тимчасом вони закла дають лиш такі підприємства, на яких са мі червоні провідники можуть добре заробити, а безробітних послають на де монстрації, на бійку з поліцією і т. д. Не давно в Вінніпегу, а також по других мі стах Канади вдалося їм впхнути безробітних туди, куди вони хотіли, а ще краще куди приказала Москва їх повести. І що принесли ці демонстрації безробітним? Принесли вони те, що підприємці радше задержують на роботі і коли можуть то приймають свіжих робітників кожної дру гої народності з виїмком Українців. Бога

то в обурених буде депортованих, а ті, що лишуться без огляду чи брали чи не бра ли участі в демонстраціях будуть мати майже заперті двері одержати роботу. Ця тактика "свідомих червоних провода рів" в Канаді є відбиткою тактики черво ного уряду в Союзі Радянських Респу блик, де вони рівнож докладали всіх зу силсь ожебрати робітників і зробити їх зависимими від себе, але не помочи їм до добробуту і кращого життя.

І ще є одна сторінка на яку треба звер нути увагу. Ті славні червоні провідники, які намовляли безробітних до демонстра цій — бійки з поліцією, коли прийшло до цього, що хотіли, поховались самі в миша чі діри. Деж були ті славні горлалчі, що виголошували горячі бесіди? Межи арештованими нема ні одного з них, а є лиш ті, які далися їм намовити.

Межи безробітними починає наступати отверезіння, бо пізнають, що не помочі бажають їм червоні лідери, але пхають їх в безвихідне положення і спричиняють їм ще більшу біду. Треба доложити всіх зу силсь, щоб кожний безробітний бачив пля ни червоних лідерів такими, як вони в дій сності є. Ціла суспільність в Канаді бо реться з тяжкими обставинами нинішню го часу і шукає виходу. Цего-виходу не можна знайти ані в демонстраціях, ані в бійці, це мусить собі зятимити кожний без робітний.

ПРОТЕСТ ВІДДІЛУ ОУН В ПРАЗІ ПРОТИ НАКЛЕПІВ НА УВО

В боротьбі за свою незалежність, в бо ротьбі за ідею соборности, український нарід часто зазнавав гадливих ганебних вчинків поодиноких осібників, праця я ких все їшла на користь наших відвічних ворогів. В недавньому часі подібний ви падок знова мав місце: це стаття проф. Ше лухина в "Народній Волі" з 16. 4. ц. р. Щось подібного до цієї ганебної статті зверненої проти наших революційних кол, тяжко знайти і у рядах наших національ-

них ворогів. Відділ ОУН в Празі протестує як найрішучіше проти подібного роду провокативних виступів, що скермовані проти соборницького фронту та закликає до бойкоту особи проф. Шелухина.

Знову-же проти соборницького фронту звернена є брошура О. Шульгіна "Державність і гайдамаччина", цього беззастереженого польонофіла, що хоче прикритись вигідним йому ім'ям "західник". Всім є знані його шкідливі для української справи інститути на міжнародному форумі. Ця брошура має той самий характер: хоче спровокувати ідею соборности та врятувати так вже страшенно скомпромітовану

політику групи УНР. Даремні зусилля цього трупа, що розкладаючись заносить лише хвороби до нашого суспільства.

За управу Відділу ОУН в Празі **Д. Равич**, голова підпис нечиткий, секр.

Такі-ж самі протести винесли на своїх загальних зборах Відділ ОУН в Пшібрамі, О. Каранович, секретар, І. Дмитро, голова, Протестне віче Української Студентської колонії в Пшібрамі, О. Каранович, секретар, М. Андрейкі, в голова. Українська Академічна Громада в Брні Ч.С.

За Студентство О. Хмельовський; За Громадянство інж. Ю. С.

З життя Гуртків

Осідний Гурток УСГ.

Мимо тяжких обставин Осідний Гурток УСГ веде успішну працю так внутрішню організаційну як і громадську. Протягом цієї зими Гурток зорганізував дуту орхестру, що складається з 24 інструментів.

Осідний Гурток до співучасті.

В цьогорічній літній сезоні Гурток дав оден свій пікнік і взяв участь в пікніках трох місцевих Товариств, а то Рідна Школа ім. М. Шашкевича, Комітет Оборони

стру, що складається з 24 інструментів. Ця орхестра дає Гурткові можливість пригнати більше учасників на пікніки так свої, як і товариств, які запрошують О-

Українських Політичних Вязнів і Читальня Просвіти. При кожній нагоді крім орхестри помагали члени Осідного Гуртка в доповненню програми. На трох послід-

них пікніках виступали члени Осід. Гуртка в мужеськими і жіночими вправами. Орхестра і вправи впливають життя і роблять пікніки більше цікавими як звичайно, а публіка приходить на такі розривки більше громадно, чим безпосередно по передніми роками, мимо теперішнього тяжкого часу.

Крім української публіки, що приходять на ці публічні виступи Осідного Гуртка з прихильності в цілі розривки, не бракує на них і непростених гостей з волевого табору. Навіть і розривка щирих Українців не може обійтися без них. Так як в Європі Пілсудський і Сталін подали собі руки в спільній роботі пішити український націоналізм і держать на це свою розвідку, так і на українських пікніках в Канаді не бракує їх розвідників, які в одній цілі приходять і для одної цілі працюють. Червоний штаб висилає своїх ударників, штаб Пілсудського свого самоназначеного кандидата на консула. Як в краю так і тут в Канаді працюють вірні союзники рука в руку. Дуже їм не подобаються руханкові вправи, які є ознакою сили, карності і організації.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!

Літопись Червоної Калини

Ілюстрований журнал, виходить кожного місяця

Містить історичні та побутові статті з часів нашої визвольної війни. Описує живим і легким стилем історичні події наших визвольних змагань. Кожде Українське Просвітне Товариство як рівнож кожний свідомий Українець повинні стати читачами і передплатниками цього журналу.

Передплата на рік \$2.00

Передплату слати на адресу:

"КАЛИНА"

BOX 2121

WINNIPEG, MAN.

Провід Українських Націоналістів видав книжку про польську пацифікацію під заг.

НА ВІЧНУ ГАНЬБУ ПОЛЬЩІ

Твердні варварства в Європі

Книжка обнімає 152 сторін; 39 знімок. ЗМІСТ: — I. частина: А. Описи ляхських варварств та звірств. 1. Пацифікація Сх. Галичини. 2. Погром Українців у Збаращині. 3. Вандали і Варвари. 4. Гірше звірів. — Б. Протоколи очевидців, зізнання побитих, лікарські свідоцтва, судові документи, інтерпеляції соймові, описи й петиції чужинців. 5. Обідка єпископа Бучка. 6. І. Терпилак про своє побиття. 7. о. М. Блосовський про своє побиття. 8. о. Е. Мандзій про своє побиття. 9. Як я пережив польську "пацифікацію" (пише В. Починюк). 10. Військова карна експедиція в Гаях. 11. Протоколярні зізнання про польські звірства. 12. Судові документи про польську "пацифікацію". 13. Лікарські свідоцтва. 14. Зізнання побитих. 15. Українські послы про своє ув'язнення в Бересті. 16. Інтерпеляція клубу українських послів. 17. Англійський очевидець про жертви польських погромів. 18. Американець, жертва польського звірства. 20. Трагедія України. 21. Події в селі Черче. 22. Місс Шпішінкс про польські варварства. 23. Американський кореспондент про польські погроми. 24. Америк. кореспондент про "пацифікацію". 25. Англійські парламентарі в обороні українського народу..

II. частина: — Протестна акція проти польського терору. 1. Англія, 2. Америка, 3. Канада. 4. Бразилія, 5. Чехословаччина, 6. Німеччина, 7. Франція, 8. Бельгія, 9. Італія, 10. Данцінг, 11. Литва, 12. Австрія, 13. Швайцарія, 14. Інші країни.

Ціна книжки 55 ц. Замовлення слати до

Української Стрілецької Громади
BOX 2121 WINNIPEG, MAN.

Книжка є заборонена в краю. Тому кожний, хто має родину або знайомих в краю, хай її купить, щоб їм колись передати чи привести. Замовляйте скоро, бо наклад обмежений!

Українська Стрілецька Кооператива

“КАЛИНА”

має на складі найновіші видання кооперативи “Червоної Калини” у Львові і продає по дуже приступних цінах. Видання “Червоної Калини” — це твори учасників визвольних змагань українського народу.

	Опр.	Брош.		брош.
Перші стелі.....	\$1.25	0.75	Глум.....	0.35
Джингісхан.....	.75	0.50	В огні.....	0.75
Чорні Рядки.....	1.00		Оттак собі.....	0.40
Споини Шухевича 5 томів			Грішник.....	0.40
в гарній оправі.....	5.00		Договір з Денікіном.....	0.25
Зірка.....	1.00		Слота.....	0.25
Вадим.....	1.00	0.60	Між молотом а ковалом.....	0.25
Щоденник Чикаленка.....		1.75	Політика принципальна.....	
Споини Петрова 3 т.....	3.00	1.80	і опортуністична.....	0.25
Берестейський мир.....	1.50	1.00	За рідне гніздо.....	0.20
Курйласа дорбенька.....		0.60	Що таке інтернаціоналізм.....	0.15
Перед навалю.....		0.60	Белз, Буск, Звенигород.....	0.10
Чорторий.....		0.60	За український Львів.....	0.20
Квіти і кров.....		0.60	Перемишль.....	0.10
На згарищах.....		0.60	Теребовля.....	0.10
Видиш брате мій.....	1.00	0.60	Хмельницький у Львові.....	0.10
Партизани 2 томи.....	2.00	1.20	На вічну Ганьбу Польщі.....	0.55
Кожухів.....	1.00	0.60	Гуцульський Курін.....	0.75
Галаган, споини 4 т.....	4.00	2.80	Споини Дорошенка 4т.....	1.25
Світова революція 2 т.....		3.50	Гіркий то сміх.....	1.00
На чорній дорозі.....	1.00	0.60	Товариші сміху.....	0.45
Чета крилатих.....		0.75	Люде і блазини 2 т.....	1.00
Хрестний огонь.....		0.60	Марево війни.....	0.30
Життя і пригоди Цяпки.....		0.75	Ждала, ждала козака.....	0.25

Крім повище наведених видань “Червоної Калини” маємо на складі всі другі видання зі всіх галузей української літератури, включаючи театральні і музичні твори.

Книжки висилємо на замовлення за попереднім надісланням грошей.
На СОД книжок не висилємо

Всі книгарні в Канаді дістають книжки на тих самих умовах, на яких побирали книжки впрост з кооперативи “Червона Калина” у Львові.

Замовлення просимо посилати на слідуючу адресу:

Ukrainska-Kooperatywa “KALYNA”

BOX 2121

WINNIPEG, MAN або 158 MCGREGOR ST.